

Cel mai mare eveniment al tuturor timpurilor

22 noiembrie 2008

Gili Cârstea

A doua venire a Domnului Hristos, oricât de importantă și dorită este ea, nu poate avea loc dacă mai întâi nu s-a desfășurat un alt eveniment major din marea controversă, și anume Ziua Ispășirii pentru generația în viață.

De fapt, modelul planului de mântuire din Vechiul Testament se concentrează chiar pe acest eveniment, având doar slabe referiri la ceea ce urmează după el. Sistemul ceremonial, oglinda realităților din planul răscumpărării, se încheia triumfător cu Ziua Ispășirii, lucrarea de ștergere a păcatelor pentru cei care și-au recunoscut păcatul la sanctuar și au fost iertați (Lev 16:30).

Dar Sanctuarul, cu toate activitățile din jurul lui, nu era decât o pildă, o învățătură intuitivă, despre ceva mult mai glorios, mai „misterios,” așa cum spune sora White, și anume unirea dintre divin și uman, nunta Mielului (DA 161).

Dacă ținem cont de faptul că „nunta” reprezintă „unirea dintre divin și uman,” că scopul lui Dumnezeu „din veacuri veșnice” a fost să locuiască „în fiecare ființă creată,” că scopul lui Dumnezeu s-a realizat pe pământ, pentru prima oară de la căderea lui Adam, în Omul Isus Hristos, și că Dumnezeu urmărește să facă din biserică Sa „continuarea întrupării lui Hristos,” atunci înțelegem ușor importanța majoră a Zilei Ispășirii pentru ultima generație, și faptul că ea este mai importantă decât revenirea Domnului Hristos.

Iată un pasaj care susține acest lucru:

„Hristos, în timpul lucrării Sale pământești, nu ar fi putut face nimic pentru salvarea omului căzut dacă divinul nu ar fi fost împletit cu omenescul. Capacitatea limitată a omului nu poate defini această taină minunată – unirea celor două naturi, divină și umană. Aceasta nu va putea fi niciodată explicată. Omul trebuie să se minuneze și să tacă. Și totuși, omul este privilegiat să devină părtaș de natură divină, și astfel să înțeleagă într-o oarecare măsură această taină. Această demonstrație excepțională a dragostei lui Dumnezeu a fost făcută pe crucea Calvarului. Divinitatea a luat natura umană, și pentru ce scop? Ca prin neprihănirea lui Hristos omenirea să poată fi făcută părtașă de natură divină. Această unire dintre divin și uman, posibilă în Hristos, este de neînțeles pentru mințile omenești.”

Urmăriți acum declarația că această lucrare de unire a celor două naturi este „cel mai mare eveniment al tuturor timpurilor”:

„Lucrurile minunate care urmează să aibă loc în lumea noastră – cele mai mari evenimente ale tuturor timpurilor – sunt de neînțeles pentru mințile lumesti; ele nu pot fi explicate prin știința omenească. Puterile cerului vor fi clătinate.

„Hristos vine cu putere și slavă mare, dar venirea Lui nu este o taină așa de mare ca lucrurile care urmează să aibă loc înaintea ei. Omul trebuie să fie părtaș de natură divină, ca să poată rezista în acest timp periculos, când tainele agențiilor satanice sunt la lucru. Doar prin puterea divină unită cu omenescul vor putea sufletele să reziste în acest timp de mare încercare” (The EGW 1888 Materials, 332).

Prin urmare, poporul lui Dumnezeu trebuie să vină la nuntă, să fie făcut părtaș de natură divină, iar această lucrare misterioasă trebuie să aibă loc înainte de revenirea lui Hristos.

Este interesant de observat că pasajul în care Ioan vorbește despre nunta Mielului și mireasa Lui este plasat între căderea Babilonului și începutul mileniului de devastare, în care Șarpele cel Vechi este legat și nu mai poate face nimic.

De ce oare se produce în univers o așa explozie de bucurie, la căderea Babilonului cel mare, din Apocalips 18? Glasuri puternice, „de gloată multă,” strigă de bucurie că Dumnezeu „a judecat” pe desfrânata care vărsase sângele mucenicilor lui Hristos. Cei douăzeci și patru de bătrâni, și cele patru făpturi vii, se pleacă înaintea tronului, strigând „Aleluia!” Un glas „ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice,” striga plin de bucurie că Dumnezeu „a început să împărățească.”

Lumea liberă de păcat pare prinsă într-o nemaiauzită euforie, într-o sfântă exaltare fără precedent. De ce oare?

Răspunsul vine imediat: „Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, și curat (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților)” (Apoc 19:7).

Sucesiunea evenimentelor este evidentă. Solia neprihănirii lui Hristos este propovăduită și primită de o ultimă generație, și de aceea poate fi eliberată din robia babiloniană. Cu ei, Hristos poate realiza „scopul etern al lui Dumnezeu,” adică împlinirea noului legământ. Când această lucrare are loc, Babilonul se prăbușește, deoarece nu mai poate ține în captivitate sufletele oamenilor. Sclavia păcatului este abolită, iar Babilonul își pierde puterea de vrajă asupra locuitorilor lui.

Prin Mireasa lui Hristos, îmbrăcată în in subțire, strălucitor și curat, Dumnezeu Își descoperă caracterul într-o ultimă și magnifică demonstrație, prin mii de oameni „din orice seminție, neam și popor,” o repetare a descoperirii făcută prin Hristos, acum la scară planetară. Taina lui Dumnezeu, „Dumnezeu descoperit în trup,” se încheie, iar omenirea este adusă la Har-Meggido, pe muntele Carmel și în valea Meghidonului (Zah 12:11), la o finală confruntare dintre Hristos și Baal.

Omenirea își dă seama că „fiara” nu a urmărit decât înrobirea planetară, instaurarea unui nou feudalism, și înțelege că „proorocul mincinos,” care amăgise pe oameni să se închine fiarei, era de fapt proorocul lui Baal și nicidecum al lui Dumnezeu, așa cum se prezenta. De aceea gloatele amăgite se întorc cu mare furie împotriva lui, așa cum a procedat poporul din vechime cu profeții lui Baal pe muntele Carmel.

Acesta este un măcel cumplit, care pune capăt civilizației umane. Pământul este devastat, viața s-a stins, iar Satana este legat prin lanțul circumstanțelor produse chiar de el, ca o demonstrație eternă a adevărului că păcatul, despărțirea de Dumnezeu, produce o suită de circumstanțe al căror final este moartea, moartea veșnică.

Ceea ce produce această secvență de evenimente finale este Ziua Ispășirii pentru ultima generație, nunta Mielului, în care copiii lui Dumnezeu sunt făcuți părtași de natură divină.

Este cel mai mare eveniment al tuturor timpurilor, visat și sperat de întregul univers. În sfârșit, întruparea lui Hristos se încheie, iar omenirea poate vedea caracterul lui Dumnezeu reprodus perfect în oameni păcătoși, chiar „sub ochii lor” (Eze 36:23).

Doar așa se poate sfârși „taina lui Dumnezeu,” (Apoc 10:7), doar așa poate reveni Dumnezeu pe tronul Său, începând din nou „să împărățească” (Apoc 19:6).

Sunteți gata pentru cel mai mare și important eveniment al tuturor timpurilor? Ați primit invitația la nuntă, și sunteți gata să renunțați la holda și negustoria dumneavoastră de dragul Nunții Mielului?
